

Chương 18

Người Bị Hại Trong Huyệt Động Là Ai?

Thiếu niên hơi biến sắc mặt, gã không quay đầu lại đi thẳng vào giữa chợ. Phía sau có bảy tám người vừa già vừa trẻ đi sau cách một quãng xa.

Du Hữu Lượng trong lòng đã nảy ra mối hảo cảm với Sính Đình Tiên Tử, bất giác chàng cũng xuống lầu đi sau mọi người.

Đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm thì trước mặt hiện ra một dòng nước chảy quanh co. Bốn mặt đều rừng cây rậm rạp, cỏ dại mọc đầy. Trên khe suối bắc một cây cầu tre để sang ngang.

Sính Đình Tiên Tử lạnh lùng hỏi:

- Cao lão đầu! Công việc giữa lão và ta đã kết thúc rồi sao còn đến kiếm ta để rắc rối? Hay là không muốn sống nữa?

Lão già đi trước đám người này tức giận lớn tiếng:

- Tiểu nha đầu! Ngươi ý vào lực lượng của Vô Vi đạo trưởng đi gạt gẫm người, gây chuyện thị phi. Đồng đạo giang hồ khó chịu với ngươi nhiều rồi. Bữa nay ngươi phải ra chỗ công đạo.

Sính Đình Tiên Tử hỏi:

- Cao lão đầu! Lão muốn sao bây giờ?

Cao lão đầu đáp:

- Ta muốn rằng con tiểu nha đầu phải khấu đầu lạy ta ba lạy và xin lỗi ta trước mặt đồng đạo võ lâm. Ta thương người nhỏ tuổi lại là một tên nha đầu không cha mẹ sẽ bỏ qua đi cho.

Sính Đình Tiên Tử nổi giận hét lên:

- Cao lão đầu! Lão không nể mặt Vô Vi đạo trưởng thì rồi đây đệ tử phái Võ Dương sẽ đến tìm lão. Lão dám thóa mạ bản cô nương thì bữa nay lão tới số rồi đó.

Cao lão đầu lạnh lùng đáp:

- Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương ư? Hà hà! Lão đã bị người ta hạ sát rồi.

Lão nói câu này khiến Sính Đình Tiên Tử sắc mặt tái mét run run, miệng ập úng:

- Cao lão đầu! Lão... nói nhăng gì thế?

Cao lão đầu đáp:

- Thanh Tử Hồng bảo kiếm đã xuất hiện giữa đại hội anh hùng tại Trường An mà Vô Vi đạo trưởng không thấy đâu. Một tên đồ đệ của lão là Nhan Bách Ba té xỉu ngay đương trường. Con tiểu nha đầu kia! Trái núi lớn để người nương tựa đã đổ rồi!

Sính Đình Tiên Tử nửa tin nửa ngờ. Ruột cô ròi như mớ bòng bong. Cao lão đầu dường như rất úy kỵ võ công của cô. Dù lão đã chiếm thượng phong mà không dám mạo muội động thủ. Lão lạnh lùng nói tiếp:

- Còn có người trông thấy Vô Vi đạo trưởng mất mạng ở chôn hoang sơn cùng với Lâm lão đầu phái Điểm Thương, đại hòa thượng phái Côn Luân, Thiết Thị huynh đệ phái Thiên Sơn. Bấy nhiêu người đều bất đắc kì tử.

Lão nói tới đây, Sính Đình Tiên Tử chợt nhớ tới nửa năm trước chính cô đã thấy Vô Vi đạo trưởng cùng chưởng môn phái Côn Luân, Lâm lão gia phái Điểm Thương, ba người ra đi với nhau xuyên qua khu rừng chỗ cô ẩn thân, lòng cô giảm phần tự tin đi nhiều, rồi cảm thấy trước ngực đau nhói, mắt nẩy đom đóm.

Cao lão đầu lại nói:

- Thời đại phái Võ Đương tung hoành đã qua rồi. Con tiểu nha đầu kia! Người bó tay chịu trời đi thôi.

Sính Đình Tiên Tử bồi hồi trong dạ, cơ hồ không chống nổi mới xúc động đột ngột phải tựa lưng vào gốc cây, trợn mắt lên gườm gườm ngó địch nhân. Nhưng đầu óc cô lúc này hoàn toàn hỗn loạn không nghĩ ra được kế lui địch. Bằng động thủ tỉ đấu thì lại không đủ sức, dũng khí đã tiêu tan hết.

Cao lão đầu toan nhai mình lại bắt Sính Đình Tiên Tử. Du Hữu Lượng thấy cô hoa dung thất sắc, trong lòng không nở. Chàng ẩn sau một gốc cây đằng xa, chờ Cao lão đầu ra tay mà Sính Đình Tiên Tử không chống nổi sẽ ra tay viện trợ.

Nhưng lúc này chàng thấy tình hình khẩn cấp. Cao lão đầu bước lại gần tới mà Sính Đình Tiên Tử tựa như người có xác không hồn, chẳng để ý phòng vệ chút nào.

Cao lão đầu lên tiếng:

- Từ đây phái Võ Dương phải mai một. Ha ha! Những kẻ y vào phái Võ Dương để ăn cơm hót thiên hạ càng lâm vào tình trạng thê thảm, chẳng còn tựa vào ai được nữa.

Lão vừa dứt lời thì đột nhiên phía sau có thanh âm đồng dục cất lên hỏi:

- Ai bảo phái Võ Dương mai một?

Sính Đình Tiên Tử lớn tiếng reo:

- Hoan hô Thái Bình sư huynh! Hoan hô Thái Bình sư huynh!

Cao lão đầu thấy Thái Bình đạo nhân tới nơi, lập tức thu ngay thái độ kiêu căng lại. Lão là người tâm kế sâu xa liền chấp tay vái chào Thái Bình đạo nhân nói:

- Đạo trưởng giá lâm tề địa, tiểu lão không kịp nghênh tiếp.

Thái Bình đạo nhân háng dặng một tiếng. Cao lão đầu đã biết tính nết đạo nhân hiền hòa như người Thiếu Lâm, lão trầm ngâm một chút rồi dẫn mọi người đi.

Sính Đình Tiên Tử la lên:

- Đại sư ca! Bọn họ bảo... bảo... gia gia của tiểu muội bị hại rồi.

Thái Bình đạo trưởng uể oải gật đầu. Sính Đình Tiên Tử khóc nức lên một tiếng rồi ngất xỉu. Thái Bình đạo nhân buông tiếng thở dài ôm lấy cô gái cải dạng nam trang rảo bước đi ngay.

Du Hữu Lượng trông ngực đập loạn lên nghĩ thầm:

- Té ra Sính Đình Tiên Tử là con gái của Vô Vi đạo trưởng hồi lão ở ngoài trần tục. Không trách Nhan Bách Ba bảo đạo trưởng rất cưng chiều cô.

Du Hữu Lượng chờ Thái Bình đạo trưởng đi xa rồi mới cất bước. Chàng đi một lúc thấy đường dần dần chật hẹp.

Bỗng chàng nghe có tiếng người đánh nhau. Chàng không nhịn được liền dừng lại ngó xuống hang núi thì thấy trên khu thảo bình có đám đông đang đánh nhau đổ máu. Lại ở chỗ hơn hai chục người chẳng có một ai là nhân sĩ võ lâm.

Du Hữu Lượng nhìn kỹ lại thì trong đám này có mười mấy người mình mặc khôi giáp. Đứng là quan binh. Bọn quan binh đang hợp lực để chống đối với tám đại hán ăn mặc rất kì dị.

Ở mé tả triền núi có một cỗ xe ngựa đậu. Xung quanh xe nằm ngổn ngang mười mấy xác chết mặc quân trang, máu chảy lênh láng.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Phải chăng đây là bọn lục lâm đánh cướp nhà quan?

Nhưng chàng lại phủ nhận ngay sự phỏng đoán này, miệng lầm bầm:

- Tám đại hán y phục kì dị kia hiển nhiên không phải là người ở trong quan ải, sao họ lại vượt đường xa vào Trung Nguyên đánh cướp? Không phải rồi! Không phải rồi!

Chàng ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, lại ngó thấy đám quân sĩ người nào cũng đao thương thuận thực, thân thủ không phải tầm thường. Cách công thủ tiến thoái đã được huấn luyện tinh vi. Dù họ không phải nhân sĩ võ lâm nhưng đao pháp cũng phát huy uy lực mạnh mẽ.

Du Hữu Lượng khen thầm:

- Đây là quân sĩ thuộc bộ đội nào? Mấy chục năm nay việc binh nhưng trong bản triều tỏ ra rất yếu ớt, sao lại có biên đại tướng huấn luyện quân đội được đến trình độ này.

Chàng ngó lại tám đại hán ăn mặc kì dị càng thêm kinh ngạc. Tám người này ai cũng trán cao, mắt chim ưng, không phải người Trung Nguyên mà võ công đều vào hạng thượng thặng. Lúc chạy nhảy cùng ra chiêu tuy không bằng võ thuật ở Trung Nguyên nhưng cũng tinh diệu phi thường. Mới trong khoảng khắc, bọn quân sĩ dũng cảm phi thường cũng bị chúng đã thương mất năm người.

Du Hữu Lượng thấy tám đại hán ở ngoài quan ải phân khởi oai phong, sử dụng cả đao lẫn chưởng. Chỉ trong chớp mắt chúng lại đã thương thêm ba người.

Bọn quân sĩ tuy biết rõ không địch nổi nhưng cũng tấm máu cầm cự. Một đại hán râu quai nón, chóp mũ có cài chiếc lông trắng ở trong đám quân sĩ ráng chém mạnh hai đao rồi lớn tiếng hô:

- Trên xe còn có ngựa. Đại soái lên ngựa mau đi, đừng để tâm đến bọn thuộc hạ nữa.

Bỗng thấy một đại hán mặc chiến bào màu hồng đứng ở mé tả cũng lên tiếng:

- Lâm tham tướng nói phải đó. Không thể chậm trễ được nữa, xin đại soái lên ngựa mau đi!

Y vừa dứt lời, đột nhiên vai mé tả bị trúng một đao, máu chảy đầm đìa. Y gào lên một tiếng thật to, múa tít cây trường thương tiếp tục xông lên chiến đấu.

Tham tướng đội mũ có lông trắng lớn tiếng quát:

- Đại soái không lấy quốc gia làm trọng còn lẩn quẩn với bọn thuộc hạ đang phải tấm máu chiến đấu làm chi?

Tên tham tướng thở hồng hộc ra chiều rất phần nộ. Bỗng thấy cửa xe mở ra một đại hán khôi ngô, đội nho cân, mình mặc áo bào, xoay tay rút bảo kiếm ra hô lớn:

- Hỡi chư vị huynh đệ! Nếu phải chết thì chúng ta cùng chết với nhau một chỗ.

Đại hán bước xuống xe vung kiếm nhằm một hán tử y phục kì dị tấn công.

Bọn quân sĩ lớn tiếng la:

- Đại soái tâm thân ngàn vàng...

Tiếp theo là tiếng rú thê thảm vang lên. Lại ba quân sĩ nữa bị thương té nhào.

Đại soái ăn mặc nho nhã mà bản lĩnh rất có căn cơ. Thanh bảo kiếm của y lỏng lộn toàn nhằm vào yếu huyệt bên địch mà đánh. Giữa lúc ấy, lại hai tên bộ hạ của đại soái bị đánh ngã. Đại soái đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi thở dài nói:

- Không ngờ tráng chí của Viên Sùng Hoán này chưa được thi thố bữa nay đã mất mạng ở đây.

Du Hữu Lượng nghe nói đến ba chữ Viên Sùng Hoán, bất giác chấn động tâm thần tự hỏi:

- Té ra đây là Viên Sùng Hoán. Ta từng nghe triều đình hiện nay còn Viên Sùng Hoán là bày tôi rường cột. Vậy bọn người ăn mặc kì dị kia phải chăng là võ sĩ ở đất Nữ Chân?

Chàng toan chạy ra cứu viện thì giữa lúc ấy trong rừng mé hữu có người lớn tiếng quát:

- Bọn Thát Đát kia! Muốn tốt thì dừng tay lại.

Một đại hán nhảy ra nhanh như điện chớp. Tiếng quát của y khác nào sét nổ ngang trời, làm chấn động cả một vùng rừng núi, khiến cho cây cối phải rung lên ào ào.

Du Hữu Lượng sáng mắt lên, tinh thần xúc động, xuýt bật tiếng la:

- Tô Bạch Phong!

Du Hữu Lượng toan ra cứu viện thì Tô Bạch Phong xuất hiện. Chàng nghĩ thầm:

- Tô Bạch Phong công lực cao thâm khôn lường! Ta muốn coi bản lãnh y đến trình độ nào? Trong vòng mấy chiêu sẽ đả bại được tám tên võ sĩ Nữ Chân?

Chàng bản tính thâm trầm, nghĩ tới đây liền ẩn mình vào sau một gốc cây lớn để quan sát.

Tô Bạch Phong nhảy vào trong chiến trường lớn tiếng quát:

- Liệt vị tướng sĩ! Xin tạm lui ra một bước.

Bọn quân sĩ đều được huấn luyện kĩ càng. Dao kiếm giao nhau bật lên tiếng chát chúa rồi toàn bộ lùi lại bên cỗ xe vây lấy Viên đại soái để bảo vệ cho lão.

Viên Sùng Hoán ngó lại thấy quanh mình chỉ còn chín người, kì dư đều nằm lăn trên vũng lầy, bất giác lão buông tiếng thở dài.

Tô Bạch Phong trở vào tám tên đại hán ăn mặc kì dị hỏi:

- Phải chăng các ngươi ở Nữ Chân tới đây?

Tám tên đại hán kia không trả lời. Một tên giơ tay mặt lên. Một lưỡi đao trụ thủ sáng loáng liệng về phía Tô Bạch Phong nhanh như chớp.

Tô Bạch Phong vung quyền đánh tới. Lưỡi trủy thủ gặp quyền phong hất vào mặt đường đã rồi văng lên không rớt xuống.

Tô Bạch Phong tiện tay ra một chiêu đã uy hiếp được tám đại hán phải chùn tay. Tám tên này tuy võ công cao thâm, nhưng chưa từng thấy thần công kinh thể hải tặc của nhà Phật. Cả tám người đồng thanh quát lên một tiếng rồi xông vào tấn công.

Tô Bạch Phong cũng gầm lên một tiếng nhảy vọt người lên. Thân thể to lớn của y tựa hồ đột nhiên mất hết trọng lượng, bay phát phơ như cái lông ngỗng.

Du Hữu Lượng chăm chú theo dõi, miệng lẩm bẩm:

- Thử xem y đánh mấy chiêu là hạ được chúng.

Lại thấy thân hình Tô Bạch Phong nhảy múa như con bướm, nhô lên hụp xuống tám cái mà không lần nào hạ mình xuống đất. Mỗi lần hụp xuống nhô lại phát ra một chưởng. Lúc y phóng chưởng lại mượn đà để lại nhảy vọt lên.

Thân hình to lớn của Tô Bạch Phong lơ lửng trên không, chuyển đi một vòng.

Tám tiếng rú thê thảm liên tục vang lên. Thế là tám hán tử y phục kì dị chết lả ra trên mặt đất. Xương đầu tên nào cũng bị chưởng phong chấn động làm cho bể nát.

Tô Bạch Phong hạ mình xuống đất quay lại nhìn Viên đại soái và bọn quân sĩ.

Y chấp tay thi lễ hô lớn:

- Mời đại soái lên đường. Xin đại soái lấy quốc gia làm trọng.

Y nói rồi xoay mình đi ngay.

Viên Sùng Hoán lớn tiếng gọi:

- Xin hiệp sĩ dừng bước.

Nhưng Tô Bạch Phong trở thuật thần hành chạy nhanh như bay. Chớp mắt đã mất hút. Du Hữu Lượng đứng trên cao dòm xuống trường đấu, kinh ngạc thốt không ra lời. Nguyên chàng đã nhân lúc này quan sát xem bản lãnh Tô Bạch Phong đến trình độ nào? Ngờ đâu bản lãnh y cao thâm khôn lường, chỉ dùng một chiêu hạ cả tám người.

Chàng có biết đâu tuy Tô Bạch Phong đánh một chiêu nhưng đã nhô lên hụp xuống tám lần để đánh chết tám tên võ sĩ Nữ Chân. Đây là tuyệt kỹ độc môn của Tô Bạch Phong. Trong thiên hạ tuy chẳng thiếu gì nhân tài nhưng khó mà tìm ra người thứ hai làm được như y.

Bọn quân sĩ đang mai táng xác chết, thu thập tàn cuộc. Du Hữu Lượng nhìn về phía Tô Bạch Phong vừa chạy đi. Chàng băng khuâng một lúc rồi lật đật lên đường.

Du Hữu Lượng theo đường sơn đạo mà đi. Lúc này trong rừng núi non dần dần vắng vẻ, không còn người qua lại. Chàng liền tăng gia cước lực chạy nhanh.

Đột nhiên một làn gió thổi qua, phảng phất như có tiếng người vọng lại. Du Hữu Lượng ồ một tiếng tự hỏi:

- Chẳng lẽ nơi đây cũng có lữ quán cho người đi đường.

Chàng còn đang suy nghĩ thì thanh âm kia mỗi lúc một gần. Chàng liền dừng bước lắng nghe, thấy mé tả phía trước có tiếng người gọi:

- Lại đây! Lại đây!

Du Hữu Lượng sững sốt tự hỏi:

- Thanh âm kia hô hoán không ngớt phải chăng họ gọi ta?

Lòng chàng rất đỗi hoài nghi, chàng vận mục lực đảo nhìn bốn phía mà chẳng thấy bóng người nào.

Du Hữu Lượng ngậm hít một hơi chân khí, từ từ cất bước tiến về phía phát ra thanh âm. Lúc này thanh âm cũng dừng lại.

Chàng đi thêm mấy bước, lại nghe thanh âm réo vang lên:

- Lại đây! Lại đây!

Lần này tiếng nói lại xa ra. Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Xem chừng đúng là họ nói với ta. Dường như họ muốn dẫn dụ ta đi xa thêm một tí. Nhưng thủy chung vẫn không phát hiện bóng người.

Chàng động tâm đột nhiên vọt người đi. Thân hình chàng vừa cử động bỗng phía trước lướt qua một bóng trắng.

Du Hữu Lượng người đang chơi voi trên không, chàng hít một hơi chân khí, nghiêng mình đi một cái, thân pháp rất ngoạn mục và đã rút ngắn khoảng cách chỉ còn ba bốn trượng.

Chàng chớp mắt nhìn theo thấy bóng trắng kia chính là con Bạch Anh Vũ thì không khỏi bật cười, từ từ hạ mình xuống.

Lúc này con Anh Vũ cũng không bay đi xa, đậu xuống ngọn cây nhỏ mà réo:

- Lại đây! Lại đây!

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Hiển nhiên con Anh Vũ này có người nuôi dưỡng và được phái đến đây, nhưng không hiểu chủ nó làm ai? Tìm kiếm ta có việc gì?

Linh tính con chim đã hay như vậy thì chủ nó tất không phải hạng tầm thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi quyết định:

- Bất luận chủ nó là ai ta cứ theo đến nơi coi cũng chẳng ngại gì.

Chàng liền thi triển cước lực chạy theo con Anh Vũ. Con chim thấy chàng chạy theo không hô hoán nữa. Từ từ vỗ cánh bay về phía trong núi.

Du Hữu Lượng chạy trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà thì hết đường.

Chỗ này toàn núi non hiểm trở. May mà khinh công chàng rất cao minh nên chạy nhảy không mất sức nhiều.

Chàng chạy một lúc nữa thì tới trước một khu rừng cây. Con chim đột nhiên dừng lại gọi:

- Vào đi! Vào đi!

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh, miệng lớn tiếng hô:

- Vị nào kêu Du mỗ đó, xin ra đây tương kiến.

Chàng hô liền hai câu, trong rừng vẫn yên lặng không tiếng người đáp lại. Du Hữu Lượng chau mày tiến vào rừng bỗng thấy cảnh vật trước mắt biến đổi.

Nguyên sau khu rừng là một huyệt động rất kín đáo. Du Hữu Lượng tới trước cửa động thò đầu vào nhìn thấy bên trong lờ mờ có một người nằm dưới đất.

Chàng sừng sốt, vội hít một hơi chân khi, vận nội lực ra khắp mình rồi cất bước tiến vào. Người nằm dưới đất đầu tóc xõa sượt, che cả khuôn mặt không nhìn rõ.

Du Hữu Lượng khẽ đập tay. Một luồng nội lực nhu hòa thổi bay những sợi tóc trên mặt người kia. Chàng không nhìn được bật tiếng la hoảng:

- Ô hay! Sao nhị hiệp... nhị hiệp lại nằm đây?

Người này mặt đầy vết máu, nhưng chàng nhận ra được ngay là Du lão nhị.

Du Hữu Lượng đứng ngẩn người ra nghĩ bụng:

- Bữa trước Du lão nhị đã đối chưởng với ta một phát. Lúc đó lão không chết ngay thì cũng chẳng sống được đến bây giờ. Xem chừng người nào cố ý cho con chim nhỏ dẫn ta đến đây. Ô, nguy rồi! Du lão nhị chỉ còn thoi thóp thở, ta hỏi y mấy câu xem sao?

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Các hạ! Các hạ là ai?

Người kia từ từ ngẩng đầu lên. Cặp mắt đã thất thần, miệng không nói gì. Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn lại một lần, bất giác lòng chàng thê thảm. Chân tay người này hơi rung rẩy. Hiển nhiên gân cốt đã bị cắt đứt.

Du Hữu Lượng lắc đầu ngó lại thấy lưỡi hán cũng bị xẻo mất một nửa nên không thốt nên lời được.

Du Hữu Lượng còn đang ngơ ngác bỗng thấy người kia gắng gượng ngồi dậy.

Y dùng ngón tay vạch xuống đất. Chàng vội cúi vào gần coi thì thấy y gắng gượng viết mãi mới được chữ "hại" rồi không còn sức viết nữa.

Du Hữu Lượng vội hỏi:

- Các hạ có thể cho tại hạ biết ai đã gia hại các hạ không?

Người kia gắng gượng gật đầu.

Du Hữu Lượng liền giục:

- Vậy các hạ ráng viết tên người đó ra.

Người kia gắng gượng một lúc mà không cử động được. Du Hữu Lượng lòng nóng như lửa đốt. chàng biết đây là một vụ âm mưu trọng đại. Trong vụ này có hai Du lão nhị, tức là có một người giả mạo.

Người kia lại gắng gượng vạch xuống đất. Du Hữu Lượng cúi xuống nhìn kĩ thì chỉ lò mò nhìn thấy một chữ "hồng".

Du Hữu Lượng chò y viết nửa nhưng y không nhúc nhích được. Chàng cúi xuống nhìn thì người đó đã chết rồi. Du Hữu Lượng trầm ngâm hồi lâu mà chẳng tìm ra được manh mối, cũng không nghĩ ra được ai là người họ Hồng. Chàng xục tìm trong động một lượt chẳng thấy một vật gì, đành lén lén lui ra. Lúc này gió núi khá mạnh. Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí rồi lật đật rời khỏi sơn động chạy về phía trước.

Trong lòng nghĩ quanh nghĩ quẩn, chân bước mỗi lúc một mau. Đột nhiên chàng dừng lại la thầm:

- Ta thật rồi trí rồi đâm hồ đồ. Con bạch Anh Vũ kia há chẳng phải của Sính Đình Tiên Tử nuôi dưỡng. Chẳng lẽ vụ này có liên quan đến cô?

Chàng ngoảnh đầu nhìn bốn phía thì không thấy con bạch Anh Vũ đâu nữa, lại chạy đến bên huyết động. Chàng khom lưng điều tra kĩ lại thì thấy Du lão nhị hai mắt tròn xoe. Tuy y chết rồi mà không nhắm mắt. Râu tóc đứng dựng cả lên.

Du Hữu Lượng nhẹ buông tiếng thở dài, rồi lật thi thể lên coi vết thương trí mạng thì thấy sau lưng y còn in một vết bàn tay đen rất rõ. Vạt áo bị rách nát thành từng mảnh nhỏ. Chàng hiểu ngay, miệng lầm bầm:

- Vụ này không liên quan gì đến Sính Đình Tiên Tử. Cô còn nhỏ tuổi như vậy thì công lực chẳng thể nào tới trình độ này được. Và lại chương môn sư tôn phái Võ Đương chẳng đời nào chịu cho ái nữ học hỏi những môn võ thâm độc.

Giữa chàng và Sính Đình Tiên Tử có cơ duyên bèo nước gặp nhau. Chàng thấy cô ngây thơ, chất phát nên cũng sanh lòng yêu mến và phát ra mối hảo cảm với cô. Chàng không muốn cô là một hạng ma nữ giết người tàn độc, chỉ mong cô là một thiếu nữ bản tính bướng bỉnh cũng hay rồi.

Chàng lại nhìn kĩ xung quanh vết chương thương thấy da thịt đen xạm, hủ nát, máu mủ bày nhầy lan ra đến trước ngực coi rất thảm hại. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

Du lão nhị còn thoi thóp thờ e rằng đã đến mười mấy ngày, nên những chỗ huyết mạch bị chấn đoạn da thịt đã hủ nát.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Sư phụ ta đã nói môn Hắc Sát Thủ của phái Không Động tàn độc nhất thiên hạ. Nhưng Hắc Sát Thủ là một chương kinh âm nhu, vậy chương lục Du lão nhị trúng phải không hẳn là Hắc Sát Thủ.

Du Hữu Lượng nhìn qua nhìn lại xác chết rồi liên tưởng đến mới đây chàng đã đối chương với Du lão nhị giống hệt người này. Vậy kẻ hóa trang thật là tuyệt diệu, thiên hạ vô song, khiến người ta nghĩ tới phải khiếp vía.

Bỗng một tia sáng lướt qua trong đầu óc, chàng tự hỏi:

- Viên đại soái kia có phải là người mà ta cùng Nhan Bách Ba đã gặp trong quán rượu? Sao bữa nay lão hoàn toàn biến đổi? Vừa rồi ta cũng quên không nghĩ tới điểm này là có gì?

Trước nay chàng chẳng bao giờ sơ tâm như vậy. Bây giờ chàng hồi tưởng lại thật hoang mang không hiểu. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ viên đại soái kia cũng là giả mạo? Sao ta chưa nghĩ tới điểm đó?

Ngày trước ta còn nhỏ, sư phụ đã nói trong võ lâm rất nhiều kì sự. Người Nữ Chân đã truyền tuyệt kĩ thay đổi hình dạng bằng một thứ cao gọi là Linh Viên Cao.

Nghĩ tới đây, lòng chàng lại nổi lên mối nghi ngờ:

- Viên đại soái oai danh khét tiếng Đông Thùy thì người Nữ Chân làm gì chẳng biết? Xem chừng người vãn sĩ đội nho cân nằm trong xe kia là Viên đại soái giả mạo và đã bị bọn Nữ Chân khám phá ra.